

ก้นพบวิชชาธรรมกาย

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ย่างเข้าพรรษาที่ ๑๒ ท่านไปจำพรรษาอยู่ ณ วัดโบสถ์บน ตำบลบางคูเวียง อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ด้วยความตั้งใจว่า จะตอบแทนพระคุณท่านเจ้าอาวาสที่เคยถวายหนังสือ มูลกัจจายน์และคัมภีร์พระธรรมบทให้ท่านเมื่อครั้งเรียนปริยัติ และจะได้ช่วยแสดงธรรมแก่พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา เป็นการตอบแทนพระคุณท่านเจ้าอาวาส

ในวันเพ็ญเดือน ๑๐ ระหว่างกลางพรรษาที่ ๑๒ เวลาเช้าตรู่ก่อนออกบิณฑบาต ท่านได้ระลึกขึ้นมาว่า “เราบวชมานานนับได้ ๑๒ พรรษาแล้ว ยังไม่บรรลุธรรมของพระพุทธเจ้าเลย ทั้งที่การศึกษาของเราไม่เคยขาดสักวัน เราควรจะได้รับกระทำความเพียร ให้รู้เห็นของจริงในพระพุทธศาสนา หากไม่เริ่มปฏิบัติก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ตกอยู่ในความประมาท”

หลังจากกลับจากบิณฑบาต ท่านจึงเดินเข้าสู่อุโบสถเพื่อปฏิบัติธรรม โดยตั้งปณิธานในใจว่า หากไม่ได้ยืนกลองเพลก็จะยังไม่ลุกขึ้นจากที่ ท่านหลับตาภาวนา “สัมมา อะระหัง” จนกระทั่งใจหยุดเป็นจุดเดียวกัน เห็นเป็นดวงใสบริสุทธิ์ขนาดเท่าฟองไข่แดงของไก่ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย รู้สึกสบายใจอย่างบอกไม่ถูก ความปวดเมื่อยทั้งหลายมลายหายไปหมด

พอดีกลองเพลดั่งกังวานขึ้น

วันนั้นท่านฉันภัตตาหารเพลด้วยความปิติ อิ่มเอิบใจ ดวงใสที่เห็น
ยังคงติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ท่านฉันภัตตาหารไปด้วย มองดูที่ศูนย์กลางกาย
ไปด้วย แม้ลืมตาก็ยังมองเห็นชัด ความสว่างเช่นนี้ไม่เคยมีมาก่อนเลยใน
ชีวิตการปฏิบัติธรรมของท่าน

หลังจากลงพระปาฏิโมกข์แล้ว ในเย็นนั้นท่านได้บอกกับพระภิกษุ
เพื่อนๆ ไม่ให้ไปรบกวน ท่านบอกว่า “จะตายก็ตายเถิด ปล่อยให้ได้นั่ง
ตามชอบใจเถอะ ถ้าไม่มีคุณธรรมอะไร ไม่เห็นอะไร ไม่เป็นอะไร อย่างนี้
เลี้ยงไว้ก็เสียข้าวสูกเปล่าๆ ไม่มีประโยชน์อะไร” จากนั้นท่านจึงได้เข้าไป
ในอุโบสถ เพื่อปรารภความเพียร ท่านมาทวนคิดถึงเมื่อครั้งอายุ ๑๙ ที่ได้
ปฏิญาณตนบวชจนตาย บัดนี้เวลาผ่านมาถึง ๑๕ ปี ก็ยังไม่ได้บรรลุธรรม
ที่พระพุทธองค์ทรงรู้เห็นเลย จึงตั้งสัจจาธิษฐานทำสมาธิภาวนาอย่างเอา
ชีวิตเป็นเดิมพันว่า **“ถ้าเรานั่งลงไปครั้งนี้ไม่เห็นธรรมที่พระพุทธเจ้า
ต้องการ เป็นอันไม่ลุกจากที่นั่งจนหมดชีวิต”** เมื่อตั้งจิตมั่นลงไปอย่างนั้น
แล้ว ท่านได้แสดงความอ่อนวอนต่อหน้าพระประธานตัวแทนของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้า
ทรงประทานธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้อย่างน้อยที่สุด แล่ง่ายที่สุด
ที่พระองค์ได้ทรงรู้แล้วแต่ข้าพระพุทธเจ้า ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของ
พระองค์แล้ว เป็นโทษแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์อย่าทรง
พระราชทานเลย ถ้าเป็นคุณแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์ได้
ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานแต่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์รับเป็นทนาย
ศาสนา ในศาสนาของพระองค์จนตลอดชีวิต”

ขณะที่กำลังนั่งเจริญสมาธิภาวนา ท่านเหลือบไปเห็นมดขี้นี้ไต่ขึ้นมาตามรอยแตกของอุโบสถ เกรงว่ามดขี้นี้จะมากัดทำให้ต้องถอนจากสมาธิ จึงเอานิ้วมือจุ่มน้ำมันก๊าดลากเป็นวงล้อมรอบตัวเพื่อกันมด แต่ยังไม่ทันวงรอบตัวก็ถูกคิด่ว่า ชีวิตยังสละได้ แต่ทำไมยังกลัวมดขี้อยู่เล่า จึงวางขวดน้ำมันลง แล้วปฏิบัติธรรมต่อไป เวลาผ่านไปประมาณครึ่งค่อนคืน ใจหยุดสงบนิ่งที่ศูนย์กลางกายได้ส่วนพอดิ ดวงกลมโตใสบริสุทธิ์ที่ศูนย์กลางกายที่เห็นเมื่อเพลยั้งใสสว่างมากขึ้นราวกระจกเงา ใหญ่ขนาดดวงอาทิตย์ เห็นอยู่อย่างนั้นหลายชั่วโมง โดยไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรต่อไป

ขณะนั้น มีเสียงหนึ่งผุดขึ้นมาจากกลางดวงนั้นว่า “มัชฌิมา ปฏิปทา” ทางสายกลางไม่ตึงนักไม่หย่อนนักในความหมายของปริยัติ ขณะเดียวกันที่ศูนย์กลางดวงกลมใสสว่างนั้นปรากฏมีจุดเล็กเรืองแสงสว่างวาบขึ้นมา ท่านจึงคิดว่า “นี่กระมังทางสายกลาง” ท่านจึงมองไปที่จุดนั้นทันที จุดนั้นค่อยๆ ขยายโตขึ้นมาแทนที่ดวงเก่าซึ่งหายไป ท่านมอง*เข้ากลางจุดเล็กที่อยู่กลางดวงใสเรื่อยไป ก็ได้เห็นดวงใหม่ที่สุกใสยิ่งกว่าลอยขึ้นมา ท่านเข้ากลางดวงใหม่ที่ลอยขึ้นมาแทนที่อย่างต่อเนื่องไม่ขาดสายไปเรื่อยๆ ในที่สุดจึงเห็นกายต่างๆ เกิดขึ้นจนกระทั่งถึง “ธรรมกาย” เป็นองค์พระปฐมภุมมิกะเกิดดอกบัวตูม ใสบริสุทธิ์ดังงามหาที่ติมิได้ยิ่งกว่าพระพุทธรูปองค์ใดที่เคยเห็นมา

(*เข้ากลาง หมายถึง ดำเนินจิตเข้ากลางดวงที่เห็นเข้าไปเรื่อยๆ หยุดในหยุดจนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายที่อยู่ในทางสายกลาง)

ด้วยการทำความเพียรอย่างไม่อ้อแอ้ในชีวิต หลวงปู่ท่านได้เข้าถึงพระธรรมกายกลางดึกคืนนั้นเอง ณ เวลานั้น ท่านเข้าใจอย่างชัดเจนด้วยตนเองว่า ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ลึกซึ้งนัก พันวิสัยของการที่จะตรีนึกคิดหรือคาดคะเนเอาได้ เพราะถ้ายังตรีนึกคิดอยู่ก็เข้าไม่ถึง จะเข้าถึงได้ต้องทำให้ใจ คือ ความรู้ตรีนึก รู้นึก รู้คิด รวมหยุดเป็นจุดเดียวกัน พอหยุดก็ดับ ดับแล้วจึงเกิด ในเวลาต่อมาท่านจึงกล่าวสรุปไว้เป็นประโยคสั้นๆ ว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ”

การปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงพระธรรมกาย และการค้นพบวิชชาธรรมกายของหลวงปู่ นับเป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ เพราะมิได้เป็นเพียงการปฏิบัติตามหรือจดจำจากตำรา แต่เป็นการรู้เห็นและเข้าถึงธรรมจริงแท้ที่มีอยู่ภายในด้วยตนเอง โดยการดำเนินจิตเข้าไปในหนทางสายกลาง อันเป็นหนทางสู่ความพ้นทุกข์ ท่านพบว่าเมื่อปฏิบัติตามเส้นทางสายกลางด้วยวิธีการทำให้หยุดนิ่ง ก็จะเข้าถึงความรู้ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายได้เข้าถึงแน่นอน

วิธีการดำเนินจิตเข้าไปในเส้นทางสายกลางที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายได้ดำเนินไปแล้วนี้ หายไปเกือบ ๒,๐๐๐ ปี การค้นพบของท่านจึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อมนุษยชาติ และเหนือสิ่งอื่นใด การค้นพบของท่านยังเป็นพยานยืนยันหลักฐานว่า ตถาคตเป็นพระธรรมกาย ดังที่ปรากฏอยู่ในอรรถกถา พระไตรปิฎก วกฺกสิสฺสุตตวณฺณนา หน้า ๓๔๒ ถึง ๓๔๓ ว่า “พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงพระธรรมกายที่ตรัสไว้ว่า ขอถวายพระพรมหาบพิตร ธรรมกายแลคือพระตถาคต ความจริงโลกุตระธรรม ๙ อย่าง (มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑) ชื่อว่า พระกายของพระตถาคต”

เมื่อหลวงปู่เข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ก็นั่งทบทวนสิ่งที่ค้นพบต่อไปอีก ขณะนั้นท่านเห็นวัดบางปลาปรากฏขึ้น เหมือนตัวเองไปอยู่ที่วัดนั้น ท่านรู้ด้วยญาณทสสนะว่า ที่วัดบางปลาจะต้องมีผู้รู้เห็นธรรมได้อย่างแน่นอน ท่านจึงมีความคิดที่จะไปสอนที่วัดนั้นอยู่เรื่อยมา

หลวงปู่มุ่งมั่นในการทำสมาธิภาวนาทุกวัน ยิ่งปฏิบัติก็ยิ่งลึกซึ้งมากขึ้น เมื่อออกพรรษาแล้ว ท่านเดินทางไปปฏิบัติธรรม และสอนธรรมปฏิบัติที่วัดบางปลา ตำบลบางเลน จังหวัดนครปฐม ตามที่ได้ตั้งใจไว้ สอนอยู่ราวๆ ๔ เดือน มีพระภิกษุปฏิบัติได้ ๓ รูป และฆราวาสอีก ๔ คน ถือเป็นพยานในการบรรลุธรรมของท่าน การสอนครั้งนี้นับเป็นจุดเริ่มต้นของการเผยแผ่วิชชาธรรมกายที่ท่านค้นพบมาให้เป็นประโยชน์ต่อชาวโลก

ต่อมาท่านเดินธุดงค์ไปสอนในที่ต่างๆ อีกหลายแห่ง มีประชาชนมาศึกษาธรรมปฏิบัติกันเป็นจำนวนมาก และต่างได้รับผลดีตามกำลังแห่งการปฏิบัติของตน